

Sygn. akt. I C 225/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2023 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni - I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy M. B.

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Świsł

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2023 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości A. C. (poprzednio D.)

przeciwko Z. C. i M. C.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda Syndyka masy upadłości A. C. (poprzednio D.) solidarnie na rzecz pozwanych Z. C. i M. C. kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 225/23

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 września 2023 roku

I.

(żądanie i podstawa faktyczna pozwu)

1. Powód syndyk masy upadłości A. C. (poprzednio D.) wystąpił z powództwem przeciwko Z. C. oraz M. C. o uznanie za bezskuteczną w stosunku do masy upadłości umowy sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...)6 o numerze rejestracyjnym (...) o numerze VIN: (...) z dnia 9 grudnia 2019 roku, na mocy której A. D. (obecnie C.) przeniosła na pozwanych prawo własności tego pojazdu – do wysokości wierzytelności przysługującej powodowi względem pozwanego w kwocie 4.800,00 zł, a także zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania.

2. W uzasadnieniu podano, że dnia 30 października 2020 roku A. D. (obecnie C.; w dalszej części uzasadnienia stosowane są oba nazwiska upadłej w zależności od tego, którym nazwiskiem upadła się posługiwała w określonym czasie stanu faktycznego) złożyła jako dłużnik wniosek o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej. Upadłość ogłoszono dnia 13 kwietnia 2021 roku. Przed tym A. D. pozostawała w związku małżeńskim z Ł. D. (1). Związek został rozwiązany przez rozwód dnia 3 lutego 2020 roku. Dnia 24 maja 2019 roku małżonkowie zawarli umowę majątkową małżeńską ustanawiając w ich małżeństwie rozdzielność majątkową. Dnia 29 lipca 2019 roku małżonkowie zawarli ugodę pozasądową, z której wynikało, że w skład ich majątku wspólnego wchodziło: wyposażenie mieszkania położonego w G. przy ul. (...) o łącznej wartości ok. 3 tys. złotych (sprzęt AGD, meble oraz TV T.), a także samochód osobowy marki V. (...), rok produkcji 2014 o numerze rejestracyjnym (...) o

wartości 56.000,00 zł. Strony oświadczyły, że dokonują podziału majątku wspólnego w ten sposób, że wyposażenie mieszkania z wyłączeniem rzeczy osobistych i prezentów, przyznane zostanie na wyłączność Ł. D. (1), ale pozostanie w mieszkaniu do użytku jego lokatorów. Natomiast pojazd V. (...) zostanie przyznany na wyłączną własność Ł. D. (2) ze spłatą A. D. w wysokości 53.000,00 zł. W związku z tym, że zarówno upadła jak i jej małżonek mieli względem siebie wierzytelności Ł. D. (2) dokonał potrącenia wzajemnych wierzytelności. W następstwie zawarcia ww. ugody oraz potrącenia wzajemnej wierzytelności strony zawarły umowę sprzedaży (...) udziału prawa własności w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu nr (...) przy ul. (...) w G. za cenę 53.000 zł na rzecz Ł. D. (2). Kwota ta miała zostać zapłacona. Z kolei aneksem z dnia 9 października 2019 roku do ugody pozasądowej z dnia 23 lipca 2019 roku strony zmieniły w ten sposób, że pojazd V. (...) przyznany zostanie na rzecz A. D. w zamian za zakup przez niego na rzecz A. D. samochodu osobowego marki F. (...) o wartości 19.800 zł, dokonanie naprawy powyższego samochodu w kwocie 2.435,15 zł oraz zwolnienie A. D. z jej długu wobec Ł. D. (2) w kwocie 25.000,00 zł.

3. A. D. sprzedała ww. pojazd marki F. (...) za kwotę 15.500,00 zł M. i Z. C..

4. Zdaniem powoda, była to czynność fraudacyjna. Wskutek wyzbycia się pojazdu upadła stała się niewypłacalna albo stała się niewypłacalna w wyższym stopniu niż była przed dokonaniem czynności. Samochód w rzeczywistości wart był więcej niż cena, za którą został sprzedany. Upadła działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Termin wymagalności części wierzytelności upłynął, a niektórych się zbliżał. Nadto opisane we wniosku o ogłoszeniu upadłości zaburzenia tzw. zakupoholizmu i podejmowane w skutek tego działania mogą sugerować, że działała ona z zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli. Z treści komparycji umowy sprzedaży pojazdu jak i samych jej postanowień można domniemywać, że nabywcy nabyli pojazd do majątku osobistego, a nie na potrzeby prowadzenia działalności gospodarczej.

(pozew, k. 4-12)

II.

(stanowisko pozwanych)

5. Pozwani w odpowiedzi na pozew wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

6. Przed dokonaniem czynności zadłużenie upadłej wynosiło łącznie 171.455,05 zł, a w momencie dokonania czynności wynosiło i było wymagalne w wysokości nie mniejszej niż 47.102,30 zł. Nie było wówczas możliwości zaspokojenia wierzycieli w toku egzekucji z ruchomości. Zamiarem stron nie było pokrzywdzenie wierzycieli.

(odpowiedzi na pozew, k. 61-72, k. 77-88)

III.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

7. Dnia 24 maja 2019 roku A. D. zawarła z Ł. D. (1) przed notariuszem umowę majątkową małżeńską, mocą której małżonkowie ci ustanowili w ich małżeństwie rozdzielną własność majątkową w miejsce obowiązującego dotychczas ustroju wspólności ustawowej.

(dowód: umowa majątkowa małżeńska, k. 19-19v.)

8. Dnia 23 lipca 2019 roku Ł. D. (1) oraz A. D. zawarli ugodę pozasądową w przedmiocie podziału majątku wspólnego i zniesienia współwłasności. Strony w §5 ust. 1 ustaliły m.in., że w skład ich majątku wspólnego wchodzi:

- wyposażenie mieszkania położonego przy ul. (...) w G. o łącznej wartości ok. 3 tys. zł (sprzęt AGD, meble oraz telewizor T.),

- samochód osobowy marki V (...), rok produkcji 2014, nr VIN: (...) o nr rejestracyjnym (...) o wartości ok. 56 tys. zł.

9. Strony oświadczyły, że dokonują podziału majątku wspólnego w ten sposób, że wyposażenie mieszkania, z wyłączeniem rzeczy osobistych i prezentów, przyznane zostanie na wyłączną własność Ł. D. (2), ale pozostanie w mieszkaniu do użytku jego lokatorów. Ruchomość w postaci ww. pojazdu miała zostać przyznana na wyłączną własność A. D. za spłatą Ł. D. (2) w wysokości 53 tys. zł.

10. Strony oświadczyły także, że A. D. służy 1/5 udziału w prawie własności ww. nieruchomości lokalowej, a Ł. D. (2) służy udział w wysokości 4/5 prawie własności tej nieruchomości.

11. Strony zgodziły się, aby w ramach zniesienia współwłasności prawo własności ww. nieruchomości przyznana została na wyłączną własność Ł. D. (1) za spłatą A. D. w wysokości 53 tys. zł.

(dowód: ugoda, k. 20-22)

12. Tego samego dnia strony dokonały wzajemnego potrącenia wierzytelności.

(dowód: pokwitowanie, k. 23)

13. Aktem notarialnym z dnia 8 sierpnia 2019 roku A. D. oraz Ł. D. (1) zawarli w formie aktu notarialnego umowę sprzedaży wynoszącego 1/5 udziału w ww. nieruchomości lokalowej na rzecz Ł. D. (2) za kwotę 53.000 zł. Strony czynności oświadczyły, że cena została już zapłacona.

(dowód: akt notarialny Rep A nr 3246/2019, k. 24-25v.)

14. Dnia 8 sierpnia 2019 roku A. D. nabyła pojazd marki F. (...) o numerze VIN: (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji: 2009, za kwotę 19.800,00 zł.

(dowód: faktura marża, k. 26)

15. Dnia 19 sierpnia 2019 roku Ł. D. (1) zlecił serwisowi (...) Sp. z o.o. w G. czynności serwisowania ww. pojazdu, za co zapłacił 2.435,15 zł.

(dowód: zlecenie, k. 27, faktura VAT, k. 28)

16. Aneks z dnia 9 października 2019 roku do ugody pozasądowej z dnia 23 lipca 2019 roku jej strony zmieniły postanowienie §5 ust. 1 b w ten sposób, że samochód marki V. (...) miał zostać przyznany na wyłączną własność Ł. D. (2) w zamian za zakup przez niego na rzecz A. D. samochodu osobowego marki F. (...) o numerze VIN: (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji: 2009 o wartości 19.800,00 zł, dokonanie naprawy tego pojazdu w kwocie 2.435,15 zł oraz w ramach ww. zamiany Ł. D. (1) miał zwolnić A. D. z jej długu wobec niego w kwocie 25.000,00 zł.

(dowód: aneks do ugody, k. 29)

17. Po kilku miesiącach A. D. zamieściła w serwisie (...) ofertę sprzedaży ww. pojazdu marki F. (...) za kwotę 16.500 zł. Zakupem zainteresowani byli pozwani.

18. W wyniku negocjacji cena obniżona została do kwoty 15.500 zł z uwagi na wgniecenia w profilach zamkniętych i brudną tapicerkę. Pozwani nie wiedzieli o długach A. D.. Pozwani zostali poinformowani przez małżeństwo D., że mają 2 auta, małżonek A. D. otrzymał samochód służbowy i nie będą potrzebowali 3 samochodów. A. D. za uzyskane środki zamierzała spłacić część długów.

19. Pozwani poznali małżeństwo D. dopiero przy okazji zakupu pojazdu.

(dowód: zeznania świadka A. C., k. 113-113v., płyta, k. 117, zeznania świadka Ł. D. (2), k. 114-115, płyta, k. 117, przesłuchanie pozwanego Z. C., k. 115-115v., płyta, k. 117, przesłuchanie pozwanej M. C., k. 115v., płyta – k. 117)

20. Dnia 7 grudnia 2019 roku A. D. sprzedała M. C. oraz Z. C. ww. pojazd marki F. (...) za kwotę 15.500,00 zł.

(dowód: umowa sprzedaży, k. 30-30v., dane z (...), k. 52-53v.)

21. Dnia 3 lutego 2020 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II C 2896/19 rozwiązał przez rozwód związek małżeński zawarty w dniu 25 stycznia 2003 roku pomiędzy Ł. D. (1) oraz A. D..

(dowód: wyrok, k. 15-16)

22. Dnia 30 października 2020 roku A. D. złożyła do Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej. Podała, że posiada wierzytelność w kwocie 5.000,00 zł z terminem zapłaty dnia 20 listopada 2020 roku. W spisie wierzycieli wskazała łączną kwotę 171.455,05 zł z terminami wymagalności od dnia 11 stycznia 2017 roku do dnia 24 września 2020 roku. Podała, że osiąga wynagrodzenie za pracę w kwocie 5.000,00 zł, a także otrzymuje alimenty na córkę w kwocie 800,00 zł oraz świadczenie wychowawcze w kwocie 500,00 zł. W spisie kosztów utrzymania wskazała na łączną kwotę 3.450,00 zł. We wniosku podała również, że jest niewypłacalna, ponieważ nie wykonuje wymagalnych zobowiązań swoich wierzycieli ze względu na brak zdolności do ich regulowania. Niewypłacalność miała mieć charakter trwały. Przyczyn niewypłacalności upatrywała w sytuacji rodzinnej oraz zdrowotnej, przede wszystkim w zaburzeniach behawioralnych w postaci zakupoholizmu. Leczyła się w tym zakresie co najmniej od 2018 roku. Kolejną przyczyną był rozpad jej małżeństwa.

(dowód: doręczenie, k. 14-14v., wniosek o ogłoszenie upadłości, k. 31-38, pełnomocnictwo, k. 39)

23. Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2021 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. akt VI GU 1019/20 ogłosił upadłość dłużnika A. D. (obecnie C.).

(dowód: postanowienie, k. 13-13v.)

Sąd zważył co następuje:

24. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, zeznań świadków oraz dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do pozwanych.

25. Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że dowody z dokumentów są wiarygodne, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, w tym zgodności przedstawionych kopii dokumentów z oryginałami, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

26. Sąd nie widział podstaw do podważania wiarygodności zeznań świadków oraz pozwanych, które były logiczne, spójne i zgodne z pozostałym materiałem zgromadzonym w aktach sprawy.

27. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 278 k.p.c. pominięto dowód z opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy samochodowego celem ustalenia rynkowej wartości pojazdu marki F. (...) w dacie jego nabycia przez pozwanych, albowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, że A. C. sprzedała pozwanym pojazd za cenę odpowiadającą wartości rynkowej pojazdu z uwzględnieniem jego wad. Świadkowie i pozwani byli zgodni, że cena ta oscylowała w granicach wartości rynkowej pojazdu i została obniżona stosownie do stanu technicznego pojazdu. Brak było podstaw do odmówienia wiary zeznaniom świadków i przesłuchaniu pozwanych, zaś ściśle ustalenie wartości pojazdu nie było istotne dla rozstrzygnięcia.

V.

(rozstrzygnięcie i podstawa prawna orzeczenia)

28. Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

29. Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 527 §1 k.c. w zw. z art. 131 i art. 491² ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe. Stosownie do brzmienia art. 527 §1 k.c. gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. W świetle powyższego przepisu do przesłanek warunkujących możliwość skorzystania przez uprawnionego z ochrony pauliańskiej należą:

- istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wierzytelności,
- dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią,
- pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika,
- dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela,
- uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią,
- działanie osoby trzeciej w złej wierze.

30. Powyższe przepisy mają zastosowanie również do czynności prawnych upadłego dokonanych z pokrzywdzeniem wierzycieli (art. 131 ustawy - Prawo upadłościowe), co do których nie mają zastosowania art. 127-130 ustawy - Prawo upadłościowe. Przepisy te w niniejszej sprawie nie miały zastosowania. Legitymacja syndyka wynikała wprost z art. 132 §1 ww. ustawy, zgodnie z którym powództwo może wytoczyć syndyk.

31. Sąd doszedł do przekonania, że strona powodowa nie wykazała spełnienia kumulatywnych przesłanek, o jakich mowa w art. 527 k.c. i powództwo należało oddalić.

32. Z wniosku o ogłoszenie upadłości A. D. (obecnie C.) wynikało, że posiadała zadłużenie na łączną kwotę ponad 170 tys. zł. Roszczenia te wymagalne były od dnia 11 stycznia 2017 roku (vide: k. 36, poz. 16 na kwotę 21.561,57 zł), w roku 2019, a w większości w 2020 roku. Ze spisu tego nie wynika, kiedy zaciągnięto większość z tych zobowiązań, które w znacznej mierze wynikają z pożyczek i kredytów. Jednak na podstawie wymagalnych kwot domniemywać można, że w znacznej mierze (globalnie co do kwoty) były to roszczenia z umów pożyczki (vide: k. 35v-336, poz. 16-21), a zatem niewątpliwie nie powstały z dnia na dzień. Trudno jednak określić, kiedy w konkretnych sprawach doszło do wypowiedzenia umów i postawienia ich w stan wymagalności, czy też w których to przypadkach doszło do upływu okresu, na który umowa została zawarta. Niemniej A. D. podała, że w dacie sprzedaży pojazdu posiadała długi, a przynajmniej część z nich zamierzała spłacić środkami uzyskanymi z tej transakcji.

33. Bezsportny był fakt dokonania czynności prawnej, której uznania za bezskuteczną domagał się syndyk. Na ten fakt przedłożono umowę sprzedaży pojazdu, co dodatkowo potwierdzili świadkowie oraz pozwani.

34. Kolejną przesłankę skargi pauliańskiej stanowi pokrzywdzenie wierzyciela. Zgodnie z treścią art. 527 §2 k.c. czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. W orzecznictwie na ogół przyjmuje się, że niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 §2 k.c. oznacza taki stan majątku dłużnika, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2000 r., III CKN 554/98, LEX nr 52736; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 lipca 2013 r., I ACa 417/13, LEX nr 1349916). Zgodnie z poglądem prawnym wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku

z dnia 22 marca 2001r. V CKN 280/00 LEX nr 52793 pokrzywdzenie wierzyciela należy oceniać nie według chwili dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią, lecz według chwili jej zaskarżenia (wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności prawnej). Dłużnik jest niewypłacalny wówczas, gdy cały jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie długów.

35. W judykaturze wskazuje się, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art. 527 § 1 k.c.), gdy zdaje sobie sprawę (uświadamia sobie), że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku. Pokrzywdzenie wierzycieli nie musi być zamiarem dłużnika. Wystarczy, żeby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności. Świadomość pokrzywdzenia nie musi dotyczyć osoby konkretnego wierzyciela; wystarczy świadomość pokrzywdzenia wierzycieli w ogóle. Może ona dotyczyć innego wierzyciela (nawet tego, który został przez dłużnika później zaspokojony) niż wierzyciel, który żąda uznania czynności za bezskuteczną.

36. Upadła A. D. (obecnie C.) aktualnie nie posiadała środków na spłatę wszystkich powstałych długów, co wynika wprost z wniosku o ogłoszenie upadłości. Nie ulegało wątpliwości, że jej dochody nie były wystarczające dla uregulowania należności wskazanych na liście wierzytelności.

37. Na skutek zawarcia ww. umowy upadła wyzbyła się wartościowego składnika majątkowego, ale otrzymała w zamian ekwiwalent pieniężny, który zamierzała przeznaczyć na spłatę długów. Nie sposób zatem uznać, aby czynność ta miała udaremnić egzekucję, a raczej miała spowodować to, aby do niej nie doszło. Celem jej działania była sprzedaż używanego pojazdu za cenę odpowiadającą wartości rynkowej i przeznaczenie uzyskanej ceny w celu zaspokojenia swoich długów. Brak było podstaw do stwierdzenia, aby na skutek tej czynności stała się niewypłacalna bądź pogłębiła się jej niewypłacalność. Zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na jednoznaczne ustalenie, że cena pojazdu była ustalona na skutek swobodnych negocjacji A. D. i pozwanych w sposób uczciwy, odpowiadający cenie rynkowej pojazdów tego rodzaju, w tym stanie. Należy zauważyć, że cena rynkowa to nie aktualna średnia cen na rynku, ale cena, jaką gotowy jest zapłacić kupujący w danym momencie w czasie. Przeciwny wniosek prowadziłby do twierdzenia, że cena rynkowa stanowi średnią arytmetyczną sprzedaży danego towaru za określony czas. Strony umowy prowadziły negocjacje. Świadkowie oraz pozwani podali, że ustalona cena była zbliżona do analogicznych ogłoszeń w sprawie sprzedaży pojazdów, przy czym pamiętać należało, że nie były to pojazdy identyczne.

38. A. C. nie działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Na skutek dokonanej czynności doszło do wyjścia z jej majątku własności pojazdu w zamian za jego ekwiwalent pieniężny. A. C. dokonała tej czynności w celu spłaty długów.

39. Nadto, przesłanką uznania czynności prawnej za bezskuteczną jest także zła wiara osoby trzeciej tj. wiedza osoby, która odniosła korzyść majątkową z dokonania zaskarżonej czynności prawnej, że dłużnik dokonał tej czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli lub też możliwość powzięcia takiej wiedzy przy zachowaniu należytej staranności.

40. Należy zauważyć, że pozwani nie znali upadłej ani jej męża przed dokonaniem kwestionowanej czynności sprzedaży pojazdu. Nie mogli oni w żadnej mierze wiedzieć ani przy zachowaniu należytej staranności dowiedzieć się, że upadła miała problemy finansowe, co uzasadniałoby przekonanie o działaniu w celu fraudacyjnym. Pozwani kupili od niej pojazd za cenę ustaloną w ramach negocjacji po zapoznaniu się z ogłoszeniem w sprawie sprzedaży pojazdu, przy czym jak wcześniej wskazano, cena ta odpowiadała wartości rynkowej pojazdu i nie była bynajmniej zaniżona. Nie mieli oni jakichkolwiek podstaw, aby podejrzewać, że upadła mogłaby ewentualnie działać w celach fraudacyjnych. Podali wprost, że małżeństwo D. na pytanie o przyczyny sprzedaży pojazdu podali zbędność posiadania tego pojazdu. Obniżenie ceny przy zakupie pojazdu w ramach negocjacji jest korzystne dla kupującego, ale nie świadczy to automatycznie o pokrzywdzeniu sprzedawcy (wierzycieli).

41. Stwierdzić należy, że pozwani w zwyczajowo przyjęty sposób zakupili pojazd po zapoznaniu się z jego stanem. Niewątpliwie działali w dobrej wierze i nie mieli możliwości dowiedzenia się przy zachowaniu należytej staranności, że A. C. może teoretycznie działać ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Pozwani nie odnieśli jakiegokolwiek

dodatkowej korzyści majątkowej na skutek zakupu pojazdu z uwagi na ekonomiczną ekwiwalentność świadczeń obu stron.

42. Mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, że powód nie udowodnił spełnienia kumulatywnych przesłanek roszczenia ze skargi pauliańskiej w zakresie kwestionowanej czynności.

43. W konsekwencji, na podstawie art. 527 §1 k.c. stosowanego a contrario w zw. z art. 131 ustawy – Prawo upadłościowe Sąd oddalił powództwo.

VI.

(koszty procesu)

44. O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. wyroku na mocy art. 98 k.p.c. i uznając, że pozwani wygrali niniejszy spór w całości, zasądził od powoda na rzecz pozwanych całość poniesionych przez nich kosztów procesu, na które składało się wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2023 r. poz. 1935, t.j.) – 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

45. Na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.